

DE VERONDERSTELLING

En een commentaar

De leer van de erfzonde is een centrale leerstelling in de christelijke dogmatiek en de hoeksteen van de verzoeningsleer. De erfzonde veroorzaakt een verwijdering tussen mens en God en tevens sterfelijkheid en lijden van de mens die daarom verlossing nodig heeft. Die is met de kruisdood en opstanding van Christus gekomen. (Wikipedia)

De uitleg van de erfzonde is onredelijk en uitgesproken ondeugdelijk, want het betekent dat alle mensen, zelfs de Profeten en de Boodschappers van God zware zondaars zouden zijn geweest, zonder enige zonde of fout te hebben begaan. Alleen door Adam en Eva zouden alle mensen tot de dag van het offer van Christus onder pijnlijke foltering in de hel hebben gezeten. Hoe ver staat dit van de rechtvaardigheid van God! Als Adam een zondaar was, wat is dan de zonde van Abraham geweest? Wat hebben Izaäk en Jozef misdaan? Waaraan is Mozes schuldig?

'Abdu'l-Bahá

'Bahaiquest.nl' bevat een verhaal over [Eden](#) met de 'Verdrijving uit het Paradijs' die kennelijk samenviel met de Neolithische revolutie in het Midden-Oosten toen de leefwijze van de mens ineens veranderde.

DE VERLOSSING

Het heil van het ware inzicht

De erfzonde is geen begrip uit Gods geopenbaarde repertoire, doch een leerstellige conclusie van een lang theologisch discours in het Europese gedeelte van de wereld. Doch waarheden over God worden alleen door de Manifestaties van God geopenbaard.

Door zich te openbaren verlost God de mens uit verstrikkingen in onwetendheid, bijgeloof, beweringen en speculaties. Het is merkbaar waar God spreekt en waar de theoloog. De verlost mens handelt uit eerbied en liefde voor God, niet uit angst voor duivel en dood.

Christus geeft mensen de verlossende verzekering dat God van hen houdt als een vader, en dat zij niet werkelijk zullen sterven in het uur van hun dood. Hij manifesteert de eeuwige *Logos*, het 'Woord Gods' dat zich met de diepe ademtocht van de geschiedenis keer na keer openbaart. Het was er 'voor dat Abraham er was' en zou in de toekomst wederom verschijnen, 'maar jullie kunnen het nog niet verdragen', toen, tweeduizend jaar geleden.

Intussen heeft God opnieuw een mens doen opstaan — ditmaal een edelman uit Perzië met een nieuwe naam. En wederom schudden oude stellingen van kerken, tempels en moskeeën, waaronder het christelijk dogma van de 'erfzonde' en de daaruit afgeleide 'nood van verlossing'.

Uit de Openbaring van Bahá'u'lláh over God:

Ik beleid dat Gij geen andere wens hebt dan het vernieuwen van de gehele wereld, het vestigen van de eenheid van alle volkeren en het verlossen van allen die er wonen.

Denkbeelden Project is een particulier initiatief van GCV
www.bahai.nl - www.bahai-denkbeelden.nl - www.bahaiquest.nl

ERFZONDE?

DE BAHÁ'I-VISIE OP DE VERZOENINGSLEER

Giovanni di Paolo, Verdrijving uit het Paradijs ©The Granger Collection

Indien de mens goed en kwaad niet zou kunnen onderscheiden was hij niet menselijk maar dierlijk. Dat wij zedelijke beslissingen kunnen nemen onderscheidt ons van andere levensvormen. Sinds de eerste theologen leert de kerk dat dit mensmakende vermogen op de 'zondeval' berust. Adam en Eva aten van de verboden 'boom van goed en kwaad' en werden daarom door God verdoemd. Ze begingen de 'erfzonde' die sindsdien aan ieder menskind kleeft. Later offerde God Zijn enige Zoon om de mens van de zonde te reinigen met zijn bloed. Hij verzoende zich met de mens, vermits deze de doop onderging. De Evangeliën leren dit niet. En Bahá'u'lláh die uit de zelfde Geest als Christus spreekt, leert dat God de Liefde, Intelligentie en Rechtvaardigheid als zodanig is — en de mens Zijn hoogste schepsel.

DE MENS

De pure intentie van het onvolmaakte

De mens heeft twee kanten en neigt zowel tot het goede als het kwade, Dit dualisme maakt de mens pas tot mens in onderscheiding tot de volkomenheid van zijn Maker. Hij moet zo zijn als hij is. Daar is het christendom het leerstellig niet mee eens. Het christelijke denkbeeld, vereenvoudigd:

Even als de dieren kenden de eerste mensen, Adam en Eva, geen verschil tussen goed en kwaad. God had hen verboden van een boom in de tuin van Eden te eten die de vrucht droeg van dit onderscheidingsvermogen. Zij lieten zich door de slang tot ongehoorzaamheid jegens God verleiden. Die 'zondeval' had hun verdoemenis en die van al hun nakomelingen tot gevolg, te beginnen met de verdrijving uit de paradijselijke tuin naar het harde leven. Alleen Gods enige zoon, Jezus Christus, kon de mens van die 'erfzonde' verlossen door zichzelf voor de mensheid op te offeren aan het kruis. Dit is de 'verlossingsleer die Paulus verkondigde' en al het andere 'een vals evangelie'.

Theologen vinden het drama van Eden rechtvaardig; want de mens heeft zich toen van God afgewend waarop God zich van de mens heeft afgewend. Dat hij op het fatale moment nog niets wist van het onderscheid tussen goed en kwaad wordt leerstellig niet als verzachtende omstandigheid gezien.

Bahá'ú'lláh plaatst tegenover een theologie van de verdoemde mens een machtswoord Gods:

Ik schiep u rijk, waarom maakt gij u arm? Edel vormde Ik u, waarom vernedert gij u? Uit het wezen van kennis gaf Ik u aanzijn, waarom zoekt gij verlichting bij iemand anders dan Mij? Uit de kleider liefde kneedde Ik u, waarom houdt gij u met een ander bezig?

DE ZONDE

Een genetische eigenschap

Augusto Giacometti, De regenboogslang

Wie zonder zonde is werpe de eerste steen, zei Jezus op de plek waar ze een vrouw wilden stenigen. Zonde is onafscheidelijk van de menselijke natuur met haar zedelijke keuzevrijheid.

In het oorspronkelijk in het Grieks geschreven Nieuwe Testament staat voor het latere woord 'zonde' een term die 'misser' betekent: door fout te handelen mist de mens zijn innerlijk doel. Het doel is om zo dicht mogelijk bij de kosmische ordeningen Gods te komen.

Tegen de achtergrond van een schuld- en boetetheologie hebben de vertalers van de 'Oude Latijnse Bijbels' het Griekse 'harmatia' (misser) vervangen door 'sons', Latijn voor 'schuldig', 'strafbaar'. Daar is bij de kerstening van de Germaanse volkeren het zedelijke schuldbegrip 'zonde' van gemaakt dat in hun eigen talen zo nog niet bestond. Bahá'ís leren dat de mens zich voor God moet schamen als hij onder de maat blijft van wie hij zou kunnen zijn.

HET DOGMA

Hoe de erfzonde in de geschiedenis kwam

De achtergrond van het dogma van de erfzonde is de 'zondeval' van Adam en Eva die beschreven wordt in het boek Genesis van de Bijbel. Zij overtreden het enige gebod dat hun verteld is en proeven de vrucht die hangt aan de twijgen van de Boom van kennis van goed en kwaad. Dat kost hun en hun nakomelingen – de mensheid – de onvoorwaardelijke onsterfelijkheid, aldus de christelijke interpretatie van het oorspronkelijk joodse schepingsverhaal.

Op basis van Genesis 3, een prediking van de apostel Johannes; een zinsnede in de Openbaring en met name een brief van de apostel Paulus aan de Romeinen hebben de denkers en beslissers van de Kerk de verzoeningsleer ontwikkeld.

Het proces begon met de eerste grote theologen van het christelijke geloof, de kerkvaders Irenaeus van Lyon (140-202, ca.) en Augustinus van Hippo (354-430), en duurde tot het Concilie van Trente (1545-1563) dat duidelijkheid moest brengen op omstreden punten van de christelijke leer.

Terwijl de oerzonde gewoonlijk met de doop verdwijnt, ligt de zaak voor Calvijn moeilijker: God bepaalt volgens deze reformator vooraf aan de geboorte wie zalig wordt en wie niet, en met die onzekerheid moet de mens leren leven. Calvijn noemde die predestinatie een 'huiveringwekkend besluit'. Slechts de genade Gods kan in die situatie nog verlossing brengen van een hopeloos lot.

Veel christenen vinden het verontrustend dat de leer van de 'erfzonde' tegenwoordig ook binnen de Kerk wordt betwist. Men realiseert zich ineens dat de Evangeliën de 'zondeval' geheel niet vermelden. Jezus de Messias heeft er met geen woord over gerept en duidelijk gezegd dat Hij de enige leraar was waar de mens naar moest luisteren. [Matteüs 23.10]